

COMMENTAAR

BART BRINCKMAN

CENTEN-
NATIONALISME

De transfers van noord naar zuid, het blijft een evergreen van het Vlaams-nationalisme. Bij momenten werd in het wilde weg met miljarden gesmeten. De aan de vooravond van de Vlaamse feestdag afgeleverde KU Leuven-studie objectificeert het debat en is daarom een verademing. Maar de politieke conclusies liggen niet voor het grijpen.

De cijfers zijn reëel, de grootteorde aanzienlijk, al liggen volgens de onderzoekers de geldstromen in andere landen soms een flink stuk hoger. Afhankelijk van het uitgangspunt gaat het jaarlijks om een transfer tussen 7 en 6,5 miljard euro. De onderzoekers verwachten een lichte daling tegen 2020 van een half miljard. Dat is een gevolg van de zesde staatsvorming, iets waartegen de N-VA zich steeds heeft verzet.

Voor het confederalisme moet N-VA op zoek naar bondgenoten

De cijfers zijn objectieverbaar. Vlaanderen kent een hogere werkgelegenheidsgraad, Vlamingen verdienen meer. Dat vertaalt zich in hogere belastingontvangsten. Een vergelijkbare re-denering geldt voor

de sociale zekerheid. De Franstaligen bouwen hun rechten op, maar betalen in verhouding minder. De transfers wijzen op solidariteit en herverdeling.

Bij het gebruik ervan loert het populisme om de hoek, zeker als het wordt vertaald in een slogan dat elk Vlaams gezin elk jaar 2.590 euro verliest. Op papier kan een Vlaamse regering met die som geld natuurlijk erg veel doen. Was het leven maar zo eenvoudig.

Vlaams-nationalisten stellen dat transfers uitnodigen tot lamlendigheid, dat Wallonië aan het in-fuus ligt: 'Het geld wordt in een bodemloze PS-put gestort.' Soms vervalt het discours in paternalisme. De vraag om transparantie is terecht. Maar het idee om mee te bepalen wat de Walen met het geld mogen doen, is belachelijk. Zo houdt de solidariteit op en komt de liefdadigheid in de plaats.

Transfers moeten de Waalse overheid aanzetten om nog meer in te zetten op werkgelegenheid. Toch kan niet worden ontkend dat ze gedurende twintig jaar op hetzelfde niveau bleven. Dit sterkt de frustrerende gedachte dat ze de toestand niet verbeteren, maar alleen in stand houden.

Centennialisme kan een sterke motor zijn naar meer zelfstandigheid. Maar als de N-VA haar eis naar confederalisme kracht wil bijzetten, dan moet ze dringend op zoek naar bondgenoten in noord en zuid die mee aan de kar willen trekken. Drie jaar nadat de partij met veel bravoure haar confederalistische project voorstelde, heeft ze op alle niveaus de macht veroverd. Maar van een groeiend draagvlak voor deze staatsvorm is geen sprake.

Klantendienst:
Tel. 02/790.21.10 / e-loket: standaard.be/klantendienst

Oorlog en gewapende

Ook gisteren kwam het in Hamburg tot gewelddadige confrontaties tussen betogers en ordediensten. © reuters

Een akkoord in Syrië, steun voor artikel 5 van de Navo en een gezamenlijke aanpak van terreur; de G20 maakte de kloof tussen de grootmachten alvast niet groter. Maar een dreigende handelsoorlog is niet van de baan.

BRUSSEL | Brandende auto's, gewonde agenten, beschadigde gebouwen: op de eerste dag van de G20-top overschaduwde de straat de vergaderingen van de wereldleiders. Zelfs first lady Melania Trump raakte het hotel niet uit omdat haar veiligheid niet gegarandeerd kon worden. Voorlopige balans van de rellen: 159 gewonde agenten en 29 arrestaties.

Van alle ontmoetingen, gisteren, werd vooral uitgekeken naar die tussen de Amerikaanse president, Donald Trump, en zijn Russische collega, Vladimir Poetin. Het was het eerste persoonlijke onderhoud tussen beide presidenten. 'Veel te bespreken', twitterde Trump, met enig gevoel voor understatement.

Het gesprek was ingepland voor een halfuurtje, maar toen het maar bleef duren, stuurden medewerkers van het Witte Huis na 80 minuten Melania Trump binnen om er een einde aan te maken. Tevergeefs. Uiteindelijk zaten beide mannen exact 136 minuten samen.

Volgens president Poetin spraken ze over Syrië, Oekraïne, cybermisdad, de strijd tegen terreur en 'bilaterale kwesties'. Allicht sloeg dat laatste op de Russische inmenging in de Amerikaanse verkiezingen, waarover beide leiders, in de woorden van

de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Rex Tillerson, 'een vrank en lang gesprek' hadden. Poetin ontkende dat hij daar iets mee te maken had en vroeg bewijzen voor die vermeende Russische rol.

De kwestie is evenwel nog niet volledig uitgeklaard. Trump en Poetin kwamen overeen een werkgroep op te richten over 'cyberveiligheid en inmenging in verkiezingen'.

Bestand in Syrië

Een andere heikele kwestie is de toekomst van Syrië en de rol die president Bashar al-Assad daarin nog te spelen heeft. Amerikanen en Russen vechten beiden tegen Islamitische Staat, maar steunen verder andere partijen in het conflict. Amerikaanse functionarissen maakten gisteren echter bekend dat de VS en Rusland het eens waren geworden over een bestand in het zuidwesten van Syrië, dat zondagmiddag van kracht zou worden. Volgens Tillerson is dat een bewijs dat beide landen wel degelijk kunnen samenwerken in Syrië.

Ook over de aanpak van Noord-Korea hadden Trump en Poetin 'een vrij goede gedachteswisseling', zei Tillerson. Beide landen zijn het eens over het doel - een atoomvrij Noord-Korea - maar er blijven verschillen

over de beste manier om dat doel te bereiken. Terwijl Trumps geduld met Pyongyang stilaan helemaal op raakt, vindt Poetin het belangrijk het hoofd koel te houden. 'Deze zaak moet pragmatisch aangepakt worden.'

Tegen de schenen

Minister Tillerson noemde de meeting na afloop 'heel opbouwend'. Trump en Poetin hadden 'snel een goede connectie' met elkaar. Nochtans had Trump donderdag in Warschau nog flink tegen de schenen van zijn Russische collega gestampt. Hij beschuldigde Moskou van 'destabiliserende activiteiten' en stak de lof-trompet over de samenwerking binnen de Navo. Voor het eerst schaarde hij zich helemaal achter artikel 5 van het Navo-verdrag, dat bepaalt dat de Navo-partners een land dat aangevallen wordt, te hulp moeten komen. Als vingerwijzing richting Moskou kon dat tellen.

Met zijn uitspraak stelde Trump in elk geval Europees president Donald Tusk een beetje op zijn gemak. Als Pool voelt hij de angst in Oost-Europa heel goed aan. 'We hebben lang op die woorden gewacht', zei hij bij zijn aankomst in Hamburg. Hij voegde er wel meteen aan toe dat hij